

Danielin kirja – numero kolmekymmentähdeksän

Profeetallisen kuvakudoksen paljastaminen: William Millerin uni ja perustavien totuuksien ennalleenasettaminen viimeisinä päivinä

Jeff Pippenger
2024-01-03

Tarkastelemme William Millerin unen profeetallista sovellutusta viimeisinä päivinä, jolloin kaikki profetiat löytävät täydellisen täyttymyksensä. Millerin uni yksilöi adventismin perustavien totuuksien löytämisen, vahvistamisen, hylkäämisen, hautaamisen ja ennalleen palauttamisen, totuuksien, jotka koottiin Millerin palvelutyön kautta. Nuo perustavat totuudet edustivat niitä totuuksia, jotka avattiin sineteistään vuonna 1798. Noita totuuksia kuvaa näky Ulaijoesta. Millerin uni, sellaisena kuin se on tallennettu teokseen Early Writings, oli hänen toinen unensa, ja tuon unen oli esikuvallistanut Nebukadnessarin toinen uni, aivan kuten Miller itse oli ollut Nebukadnessarin esikuvaama.

Edelliset artikkelit ovat osoittaneet, kuinka Nebukadnessarin elämän päätös, hänen ”seitsemän ajan” mittainen elämisensä pedon sydämen vallassa, päättyi vertauskuvallisesti vuonna 1798. Tällöin hänen valtakuntansa palautettiin, ja ensimmäistä kertaa Nebukadnessar edusti täysin kääntynyttä miestä. ”Loppuajan” näkökulmasta hän edusti vuonna 1798 ”viisaita”. Olemme myös todenneet, että Babylonin ensimmäisenä kuninkaana Nebukadnessarin ”seitsemän ajan” tuomio esikuvasi Belsassarin kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen tuomiota (mene, mene, tekel, upharsin), hänen, joka oli Babylonin viimeinen kuningas.

”Babylonin viimeiselle hallitsijalle, esikuvallisesti samoin kuin sen ensimmäiselle, oli tullut jumalallisen Valvojan tuomio: ’Oi kuningas, ... sinulle on puhuttu; valtakunta on otettu sinulta pois.’ Dan. 4:31.” Profeetat ja kuninkaas, 533.

Sisar White nimitti Belsassaria hänen tuomionsa hetkellä ”tyhmäksi kuninkaaksi”. Nebukadnessarin tuomion hetken päätöksessä hän edustaa ”viisasta kuningasta”, sillä hän hyötyi ”seitsemän ajan” tuomiosta, mutta Belsassar, vaikka hän tunsikin historian, kieltäytyi hyötymästä siitä.

”Mutta Belsassarin huvitustenrakkaus ja itsensäkorottaminen pyyhkivät pois ne opetukset, joita hänen ei olisi koskaan pitänyt unohtaa; ja hän teki samanlaisia syntejä kuin ne, jotka toivat Nebukadnessarin päälle huomattavat tuomiot. Hän tuhlassi ne tilaisuudet, jotka hänelle armollisesti annettiin, laiminlyöden käyttää ulottuvillaan olevia mahdollisuuksia tullakseen tuntemaan totuuden. ’Mitä minun tulee tehdä, että pelastuisin?’ oli kysymys, jonka suuri mutta mieletön kuningas sivuutti välinpitämättömästi.” Bible Echo, 25. huhtikuuta 1898.

Nebukadnessar on vuonna 1798 ”viisaiden” vertauskuva, niiden, jotka ymmärtävät tiedon lisääntymisen lopun aikana.

Tuskin tuo ylpeä kerskaus oli ehtinyt poistua hänen huuliltaan, kun ääni taivaasta ilmoitti hänelle, että Jumalan määräämä tuomion aika oli tullut. Yhtäkkiä hänen ymmärryksensä otettiin pois, ja hänestä tuli kuin peto. Seitsemän vuoden ajan hän oli näin alennettuna. Tämän ajan päättyessä hänen järkensä palautui hänelle, ja sitten hän nöyryydessä kohottaen katseensa taivaan suureen Jumalaan tunnusti jumalallisen käden tässä kurituksessa, ja hänet asetettiin jälleen valtaistuimelleen.

“Julkisessa julistuksessa kuningas Nebukadnessar tunnusti syyllisyytensä sekä Jumalan suuren laupeuden hänen ennalleenasettamisessaan. Tämä oli hänen elämänsä viimeinen teko, josta Pyhä historia kertoo.” Review and Herald, 1. helmikuuta 1881.

Nebukadnessarin ”seitsemän ajan” päättyessä hän antoi julkisen julistuksen, johon sisältyi julkinen tunnustus. Miller Nebukadnessarina symboloi vuonna 1798 niitä ”viisaita”, jotka ymmärtävät tiedon lisääntymisen lopun aikana. Heillä molemmilla oli kaksi unta, ja kummankin toinen uni yksilöi symbolisesti ”seitsemän aikaa”. Aikaisemmissa artikkeleissa on osoitettu, että ”seitsemän aikaa” merkitsee siirtymäkohtaa.

Vuonna 1798 Nebukadnessar merkitsee siirtymää ylpeästä tilastaan viisaiden tilaan. Siihen sisältyi hänen julkinen tunnustuksensa. Vuosi 1798 oli myös Raamatun profetian viidennen ja kuudennen valtakunnan välinen siirtymäkohta. Se merkitsi myös ensimmäisen enkelin saapumista ja siten uuden talouskauden alkua, sillä varoitus tulevasta tuomiosta ei voinut toteutua ennen kuin Raamatun profetian viides valtakunta oli saanut kuolinhaavansa.

”Itse sanoma valaisee sitä aikaa, jolloin tämän liikkeen on määrä tapahtua. Sen julistetaan olevan osa ”iankaikkista evankeliumia”, ja se ilmoittaa tuomion alkaneen. Pelastuksen sanomaa on saarnattu kaikkina aikoina; mutta tämä sanoma on sellainen evankeliumin osa, jota voitiin julistaa vain viimeisinä päivinä, sillä vasta silloin oli totta, että tuomion hetki oli tullut. Profetiat esittävät tapahtumien sarjan, joka johtaa tuomion alkamiseen. Tämä pitää paikkansa erityisesti Danielin kirjasta. Mutta sen osan profetiaansa, joka koski viimeisiä päiviä, Daniel käskettiin sulkea ja sinetöidä ”lopun aikaan” asti. Vasta kun saavuttaisimme tämän ajan, voitaisiin näiden profetioiden täyttymykseen perustuvaa tuomiota koskevaa sanomaa julistaa. Mutta lopun aikana, sanoo profeetta, ”monet sitä tutkivat, ja ymmärrys lisääntyy.” Daniel 12:4.

Apostoli Paavali varoitti seurakuntaa odottamasta Kristuksen tulemusta omana aikanaan. ”Se päivä ei tule”, hän sanoo, ”ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy.” 2. Tessalonikalaiskirje 2:3. Vasta suuren luopumuksen jälkeen ja ”laittomuuden ihmisen” hallituskauden pitkän ajanjakson kuluttua voimme odottaa Herramme tulemusta. ”Laittomuuden ihminen”, jota kutsutaan myös ”laittomuuden salaisuudeksi”, ”kadotuksen lapseksi” ja ”tuoksi laittomaksi”, tarkoittaa paaviutta, jonka ennustuksen mukaan tuli säilyttää valtaiyvaltansa 1260 vuoden ajan. Tämä ajanjakso päättyi vuonna 1798. Kristuksen tulemus ei voinut tapahtua ennen sitä aikaa. Paavali ulottaa varoituksensa koko kristillisen aikakauden yli aina vuoteen 1798 saakka. Juuri tämän ajankohdan jälkeen on julistettava sanomaa Kristuksen toisesta tulemisesta.

”Sellaista sanomaa ei ole milloinkaan annettu menneinä aikakausina. Paavali, kuten olemme nähneet, ei saarnannut sitä; hän osoitti veljensä Herran tulemisen suhteen silloin vielä

kaukaiseen tulevaisuuteen. Uskonpuhdistajat eivät julistaneet sitä. Martti Luther sijoitti tuomion noin kolmensadan vuoden päähän omasta ajastaan. Mutta vuodesta 1798 lähtien Danielin kirja on avattu, profetioiden tuntemus on lisääntynyt, ja monet ovat julistaneet juhlallisen sanoman tuomion läheisyydestä.” Suuri taistelu, 356.

Vuonna 1798 saapui pelastustyön uusi taloudenhoitokausi, ja tuo uusi taloudenhoitokausi antoi varoituksen toisesta taloudenhoitokaudesta, joka alkaisi vuonna 1844. Tuossa taloudenhoitokauden vaihtuessa yksi ovi suljettaisiin ja yksi ovi avattaisiin.

Ja Filadelfiassa olevan seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, joka on pyhä, joka on totinen, jolla on Daavidin avain, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi; katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä sinulla on vähän voimaa, ja sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole kieltänyt minun nimeäni. Ilmestys 3:7, 8.

Oven avautuminen merkitsee uutta taloudenhoitokautta. Vuonna 1798, ensimmäisen vihastuksen päättyessä, tapahtui valtakuntien ja sanoman taloudenhoitollinen muutos, joka toteutui vuodesta 723 eKr. vuoteen 1798 saakka. Myös vuonna 1844, viimeisen vihastuksen päättyessä, tapahtui taloudenhoitollinen muutos, joka toteutui vuodesta 677 eKr. vuoteen 1844 saakka. Vuonna 1798 oli tullut ensimmäisen enkelin sanoman taloudenhoitokausi, sanoman, joka varoitti lähestyvistä tuomiosta. Sekä Nebukadnessar että Miller esitetään ”viisaina” ”lopun aikana”, jolloin ”ovi” avattiin ensimmäisen enkelin sanoman sisäiselle taloudenhoitokaudelle sekä ulkoiselle taloudenhoitolliselle muutokselle meripedosta maapetoon. Ensimmäisen enkelin sanoman taloudenhoitokausi täyttyi, kun ovi kaikkeinpyhimpiin avattiin 22. lokakuuta 1844, ja kolmannen enkelin taloudenhoitokausi sekä tutkiva tuomio alkoivat.

Millerin toinen uni alkaa, kun ovi avattiin vuonna 1798, ja päättyy, kun ovi avattiin niiden ”kahden todistajan” siirtymäkaudella, jotka herätetään jälleen eloon julistamaan Keskiyön huudon sanomaa. Profetaalisesti sekä Nebukadnessar että Miller edustivat siirtymää meripedon valtakunnasta maapedon valtakuntaan vuonna 1798. He molemmat edustavat tutkivan tuomion lähestymisen ja sen saapumisen julistamista vuonna 1844. Vuodet 1798 ja 1844 edustavat ensimmäisen ja viimeisen Jumalan omaa kansaansa vastaan kohdistuneen ”vihan” päättymistä, joka toteutui ”seitsemän ajan” kuluessa, niin kuin on esitetty 3. Mooseksen kirjassa 26. Ne neljäkymmentäkuusi vuotta vuodesta 1798 vuoteen 1844 edustavat hengellisen temppelin pystyttämistä, johon liiton sanansaattaja tuli äkisti 22. lokakuuta 1844, kun Kristus siirtyi Pyhästä kaikkeinpyhimpiin.

Vuodet 1798 ja 1844 osoittavat siirtymiä (useampia kuin yhden), jotka ”seitsemän aikaa” merkitsevät. Milleriläisen filadelfialaisen adventismin siirtymää milleriläiseen laodikealaiseen adventismiin vuonna 1856 merkitsi myös ”seitsemää aikaa” koskevan tiedon lisääntyminen, joka sittemmin hylättiin vuonna 1863. Vuonna 1798 oli tapahtunut Danielin kirjasta tulevan tiedon lisääntyminen, johon sisältyivät samat 3. Mooseksen kirjan 26. luvun ”seitsemän aikaa”, jotka oli määrä hylätä milleriläisen filadelfialaisen adventismin päättyessä.

Ensimmäisen enkelin liikkeen siirtymistä Filadelfiasta Laodikeaan kuvasi seitsemän vuoden jakso vuodesta 1856 vuoteen 1863. Laodikean sanoma saapui vuonna 1856, ja seitsemän vuoden ajan

avattu uusi valo ”seitsemästä ajasta” tuotti kolmivaiheisen koetusprosessin, jossa adventismi epäonnistui vuonna 1863. Seitsemän vuotta annettiin ”seitsemän ajan” valolle joko vastaanotettavaksi tai hylättäväksi. Milleriläisen filadelfialaisen adventismin siirtyminen Milleriläiseen laodikealaiseen adventismiin on esikuva lopun ajan järjestyksen kääntymisestä, Laodikealaisen kolmannen enkelin liikkeen siirtymisestä Filadelfialaiseen kolmannen enkelin liikkeeseen.

Jesajan kuudenkymmenenviiden vuoden profetia merkitsee Jumalan ensimmäisen ja viimeisen vihastuksen alkua ensin Israelin pohjoista ja sitten eteläistä valtakuntaa vastaan.

Sillä Aramin pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Resin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskautuu niin, ettei se enää ole kansa. Jesaja 7:8.

Jesajan kuuttakymmentäviittä vuotta koskeva profetia annettiin vuonna 742 eKr., ja kuudenkymmenenviiden vuoden kuluessa pohjoinen valtakunta olisi poissa. Yhdeksäntoista vuotta vuoden 742 eKr. jälkeen, vuonna 723 eKr., Assyria vei pohjoisen valtakunnan orjuuteen. Kuudenkymmenenviiden vuoden päättyessä eteläisen valtakunnan suuttumus alkoi vuonna 677 eKr., jolloin Manasse vietiin babylonialaisten vangiksi. Kuudenkymmenenviisi vuotta merkitsevät sen vuoksi yhdeksäntoista vuoden ajanjaksoa pohjoisen valtakunnan ensimmäiseen pakkosiirtolaisuuteen ja sitten vielä neljäkymmentäkuutta vuotta Manassan vangitsemiseen asti.

Nuo ennustukset saavuttivat omat täyttymyksensä vuosina 1798, 1844 ja 1863. Vuonna 1798 tapahtui pelastussanomien sisäinen siirtymä ensimmäisen enkelin saapuessa, ja samalla tapahtui myös Raamatun profetian valtakuntia koskeva ulkoinen siirtymä. Vuonna 1844 tapahtui pelastussanomien sisäinen siirtymä, kun ovi suljettiin Pyhään ja tutkiva tuomio alkoi kolmannen enkelin saapuessa. Vuonna 1863 tapahtui ulkoinen muutos, kun maan pedon molemmat sarvet jakautuivat kahteen luokkaan.

Tasavaltalainen sarvi jakautui kahdeksi poliittiseksi puolueeksi, jotka siitä lähtien hallitsivat maan pedon historiaa. Protestanttinen sarvi jakautui kahdeksi luopuneeksi ilmenemismuodoksi: toinen ryhmä, joka tunnustautui protestanttiseksi, väitti pitävänsä seitsemännen päivän sapatin, ja toinen luokka, joka niin ikään tunnustautui protestanttiseksi, mutta piti auringon päivää valitsemanaan palvontapäivänä.

Tuossa historiassa pimeästä keskiajasta esiin tullut protestanttinen sarvi koeteltiin 11. elokuuta 1840–22. lokakuuta 1844, ja se epäonnistui koetuksessa sekä siirtyi sunnuntaita pitävästä protestanttisesta kansasta sunnuntaita pitäväksi luopuneeksi protestanttiseksi kansaksi.

Vuonna 1844 perustetun ja tunnistetun todellisen protestanttisen sarven historiassa tapahtui koetusprosessi vuosina 1856–1863. Tämän jälkeen todellinen sapattia pitävä protestanttinen sarvi siirtyi sekä Filadelfiasta Laodikeaan että todellisesta sapattia pitävästä protestanttisesta kansasta sapattia pitävään luopuneeseen protestanttiseen sarveen. ”Seitsemän aikaa” liittyy vuosiin 1798, 1844, 1856 ja 1863. ”Seitsemän aikaa” on siirtymäkohtaan liittyvä vertauskuva, ja tämä totuus vahvistetaan useiden todistajien varassa.

Vuonna 1798 tieto ”seitsemästä ajasta” lisääntyi, sillä juuri tuo totuus oli aivan ensimmäinen aikaprofetia, jonka Miller löysi. Vuoteen 1863 mennessä tuo totuus oli hylätty, mikä näin osoittaa Jesajan seitsemännessä luvussa esitetyn profetian kuudenkymmenenviiden vuoden päättymisjakson päätöksen.

Koko kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden profetiassa on sekä alussa että lopussa kuudenkymmenenviiden vuoden jakso käänteisen kuvan, peilimäisen rakenteen mukaisesti. Lopun alussa oleva kuudenkymmenenviiden vuoden jakso (1798), jota esikuvasi alun alussa oleva kuudenkymmenenviiden vuoden jakso vuonna 742 eKr., jolloin profetia annettiin, toi lisääntynyttä tietoa ”seitsemästä ajasta”, minkä ”viisaat” milleriläiset ymmärsivät ja julistivat. Lopun lopussa, kuudenkymmenenviiden vuoden jakson päättyessä vuonna 1863, tuli samaa totuutta koskeva toinen tiedon lisääntyminen, jonka todellisen protestanttisen sarven vastikään kruunatut ”papit” lopulta hylkäsivät.

Minun kansani tuhoutuu tiedon puutteen tähden. Koska sinä olet hyljännyt tiedon, hylkään minäkin sinut, niin ettet enää saa toimia pappinani. Koska olet unohtanut Jumalasi lain, unohdan minäkin sinun lapsesi. Hoos. 4:6.

Tiedon lisääntyminen Danielin kirjan avaamisen yhteydessä liittyy ”seitsemään aikaan”, joten se ei ole ainoastaan siirtymäkohdan vertauskuva, vaan myös profeettallisen sanoman avaamisen vertauskuva.

Toinen siirtymävaihe alkoi 18. heinäkuuta 2020 ensimmäisen pettymyksen myötä; tämä pani alulle ”viipymisen ajan” ja merkitsi Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kolmen ja puolen päivän alkamista, jolloin nuo kaksi todistajaa makaavat kuolleina suuren kaupungin, Sodomian ja Egyptin, kadulla.

18. heinäkuuta 2020 merkitsee kolmen ja puolen vertauskuvallisen päivän (”seitsemän ajan”) alkua, jota oli havainnollistettu vuosien 1856–1863 historiassa. Molemmat ajanjaksot ovat ”seitsemän ajan” vertauskuvia. Molemmat ajanjaksot merkitsevät armotalouskauden muutosta (siirtymää). Molemmat ajanjaksot edustavat ”seitsemään aikaan” liittyvää tiedon lisääntymistä.

Juuri Babylonian valtakunnasta Meedo-Persian valtakuntaan tapahtuneen siirtymäkauden aikana Daniel rukoili 3. Mooseksen kirjan 26. luvun rukouksen, tunnistaen näin 3. Mooseksen kirjan 26. luvun rukouksen viimeisten päivien siirtymän tienviitaksi. Millerin unessa sanan ”scattering” seitsemän esiintymän lopussa Miller sekä itkee että rukoilee. Itkeminen merkitsee sitä kohtaa, jossa Juudan sukukunnan Leijona (likaharjamies) avaa sinetit sanomalta, joka on ollut sinetöity.

Millerin rukous merkitsee Danielin rukousta 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa, joka liittyy ”seitsemään aikaan” ja tapahtuu silloin, kun ovi ja ikkunat avattiin Millerin unessa. Mutta Danielin rukous yhdeksännessä luvussa on myös yhdenmukainen Danielin rukouksen kanssa toisessa luvussa. Se on myös yhdenmukainen Nebukadnessarin tunnustusrukouksen kanssa hänen ”seitsemän aikansa” päättyessä.

Millerin rukousta kuvattiin sen tähden 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä luvun rukouksella, joka oli julkinen synnintunnustusrukous ja pyyntörukous viimeisen

profeetallisen salaisuuden avaamiseksi, sillä kaikki profetia havainnollistaa viimeisiä päiviä. Sen tähden Danielin toisen luvun salaisuus edustaa viimeistä avattavaa salaisuutta. Millerin rukous hänen unessaan oli ahdistuksen ja vanhurskaan närkästyksen rukous niiden kauhistusten tähden, jotka olivat kohdanneet hänen huoneessaan olevia jalokiviä. Hänen ahdistustaan havainnollistivat ne, jotka huokaavat ja valittavat Hesekielin yhdeksännessä luvussa sadanneljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aikana.

Miller seurasi, kuinka totuudet vähitellen haudattiin väärennettyjen oppien alle ja kuinka kehitys lopulta saavutti pisteen, jossa arkku (Raamattu itse) tuhouttiin. Millerin arkun tuho tapahtui adventismin kolmannessa sukupolvessa, jolloin ryhdyttiin tarkoitukselliseen liikkeeseen syrjäyttää King James -Raamattu modernien, turmeltuneiden, katolisuuteen pohjautuvien raamatunversioiden tieltä.

Miller itki, sitten rukoili, ja heti avautui ovi, ja kaikki ihmiset lähtivät pois. Sitten likaharjamies (Juudan sukukunnan Leijona) astui sisään, avasi ikkunat ja alkoi siivota. Tämän jälkeen Miller ilmaisi huolensa hajallaan olevista jalokivistä, ja likaharjamies lupasi, että hän pitäisi huolen jalokivistä. Likaharjamiehen siivoushankkeen touhussa Miller sulki silmänsä hetkeksi, ja kun hän avasi silmänsä, roskat olivat poissa. Jalokivet olivat hajallaan ympäri huonetta, ja sitten likaharjamies asetti suuremman arkun pöydälle, kokosi jalokivet ja heitti ne arkkuun ja sanoi: ”Tule ja katso.”

Ilmaus ”tule ja katso” on vertauskuva siitä, että jokin totuus on juuri avattu sineteistään. Se totuus, joka avataan sineteistään Millerille, on viimeinen totuus, sillä seuraava tapahtuma on Millerin herääminen ”huudon” aikana, mikä edustaa suurta huutoa. Miller oli viimeinen, joka vastaanotti Keskiyön huudon sanoman milleriittien historiassa, ja juuri ennen huutoa, joka herättää hänet unessa, hän sulki silmänsä hetkeksi. Ainoa Raamatun kohta, jossa viitataan ”hetkeen” ja ”silmiin”, osoittaa ensimmäisen ylösnousemuksen.

Katso, minä ilmoitan teille salaisuuden: emme kaikki nuku pois, mutta kaikki me muutumme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme. Sillä tämän katoavaisen täytyy pukeutua katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen täytyy pukeutua kuolemattomuuteen. 1. Korinttolaiskirje 15:51–53.

Laodikealaisen kolmannen enkelin liikkeen siirtymisen historiassa filadelfialaiseen kolmannen enkelin liikkeeseen, niin kuin se on esitetty Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa, Miller edustaa aivan viimeistä niistä viisaista neitsyistä, jotka ottivat vastaan keskiyön huudon sanoman. Ensimmäisinä ottivat sen vastaan hengellisimmät.

”Tämä oli keskiyön huuto, jonka tuli antaa voimaa toisen enkelin sanomalle. Enkeleitä lähetettiin taivaasta herättämään masentuneet pyhät ja valmistamaan heitä heidän edessään olevaan suureen työhön. Lahjakkaimmat miehet eivät olleet ensimmäisiä, jotka ottivat tämän sanoman vastaan. Enkeleitä lähetettiin nöyrien, antautuneiden luo, ja heitä velvoitettiin kohottamaan huuto: ’Katso, Ylkä tulee; menkää häntä vastaan!’ Ne, joille huuto oli uskottu, riensivät, ja Pyhän Hengen voimassa he julistivat sanoman ja herättivät masentuneet veljensä.

Tämä työ ei perustunut ihmisten viisauteen eikä oppineisuuteen, vaan Jumalan voimaan, eivätkä Hänen pyhänsä, jotka kuulivat huudon, voineet vastustaa sitä. Hengellisimmät ottivat tämän sanoman vastaan ensimmäisinä, ja ne, jotka olivat aikaisemmin johtaneet työssä, olivat viimeisiä ottamaan sen vastaan ja auttamaan paisuttamaan huutoa: 'Katso, Ylkä tulee; menkää häntä vastaan!'" Early Writings, 238.

Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kolmen ja puolen symbolisen päivän päättyessä julistetaan ensimmäinen kahdesta sanomasta, joita edustetaan Hesekielin kolmannessakymmenennessäseitsemännessä luvussa. Ensimmäinen sanoma kokoa kuolleet ja hajallaan olevat luut yhteen, mutta ne ovat yhä kuolleet. Sanoman esitti ääni, joka huusi "erämaassa", osoittaen siten, että Hesekielin sanoma alkaa ennen kuin kolme ja puoli symbolista päivää olivat päättyneet. Nuo kolme ja puoli päivää edustavat "erämaata", ja juuri "erämaasta" sanoma julistetaan. "Erämaa" on myös "seitsemän ajan" vertauskuva, joka merkitsee siirtymävaihetta ja sinettien avautumista, mikä käynnistää koettelemusprosessin.

Sanoman kehityksessä on asteittainen edistyminen, ja samoin myös sen vastaanottamisessa, kuten havainnollistuu milleriläisen historian Keskiyön huudossa. Hengellisimmät olivat ensimmäisiä, jotka ottivat vastaan erämaassa huutavan äänen sanoman, ja adventismin historiankirjoittajat viittaavat kirjeeseen, jonka William Miller kirjoitti vain muutamia päiviä ennen 22. lokakuuta 1844 ja jossa Miller todistaa, että hän viimein ymmärsi ja hyväksyi Samuel Snown Keskiyön huudon sanoman.

"Rakas veli Himes: Näen seitsemännessä kuussa kirkkauden, jota en ole koskaan ennen nähnyt. Vaikka Herra puolitoista vuotta sitten oli näyttänyt minulle seitsemännen kuukauden esikuvallisen merkityksen, en kuitenkaan käsittänyt esikuvien voimaa. Nyt, siunattu olkoon Herran nimi, näen Raamatussa kauneuden, sopusoinnun ja yhtäpitävyyden, jota olen kauan rukoillen etsinyt mutta jota en nähnyt ennen tätä päivää. Kiitä Herraa, oi minun sieluni. Olkoot veli Snow, veli Storrs ja muut siunatut siitä välikappaleisuudesta, jonka kautta he ovat avanneet silmäni. Olen melkein kotona. Kunnia! Kunnia! Kunnia! Kunnia!" William Miller, Signs of the Times, 16. lokakuuta 1844.

Millerin unen historian toistumisessa, sellaisena kuin se on esitettyä Millerin unessa, Miller sulki silmänsä hetkeksi. Näin tapahtuu "yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soudessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat". Miller unessaan edustaa niitä viimeisiä, jotka vastaanottavat Keskiyön huudon sanoman, niin kuin hän teki omassa historiassaan. Hän edustaa niitä, jotka lopulta hyväksyvät sanoman juuri ennen kuin likaharjamies kokoa hajalleen sirotellut jalokivet ja heittää ne suurempaan rasiaan. Ilmestyskirjan luvussa yksitoista ne, jotka viimeisinä hyväksyvät Hesekielin toisen sanoman, joka on islamin neljän tuulen sanoma ja joka on myös sinetöimisen sanoma, tekevät niin juuri ennen kuin viimeinen seitsemästä pasuunasta soi, mikä on "kolmannen Voi-huudon" pasuuna. "Yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soudessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme." (1. Korinttolaiskirje 15:52)

Kappale yksilöi ensimmäisen ylösnousemuksen, joka tapahtuu toisen tulemisen yhteydessä, mutta on myös kuolleiden kuivien luiden ylösnousemus (ne kaksi todistajaa), joka tapahtuu Ilmestyskirjan yhdestoista luvun suuren maanjäristyksen hetkellä. Tuon maanjäristyksen "hetkellä"

soi seitsemästä pasuunasta viimeinen pasuuna, ja kuolleet todistajat, jotka olivat kadulla, herätetään jälleen eloon, ei laodikealaisina, vaan filadelfialaisina, sillä kolmannen Voi-huudon pasuunan soidessa ne kaksi todistajaa on sinetöity ja heidät muutetaan katoamattomiksi, sillä he eivät enää koskaan tee syntiä. Miller edustaa viimeistä, joka vastaanottaa sanoman, joka herättää ne kaksi todistajaa eloon; tämä on islamin neljän tuulen sanoma, ja se on sinetöimissanoma.

Tuon pasuunan ääni herättää viimeiset kuolleet kuivat luut, jotka olivat olleet hajallaan Sodoman ja Egyptin kadulla. Miller katseli, kuinka väärennetyt opit hautasivat totuudet vähitellen. Lopulta Miller itki, osoittaen ajan, jolloin avaamisen oli määrä alkaa, sillä avaaminen on vähittäinen työ. Tuo avaaminen alkoi kolmen ja puolen päivän päättymisjaksolla.

Sen jälkeen kun Miller oli itkenyt, se, jolla oli valta avata sinetöity kirja, astui kertomukseen. Millerin unessa tämä oli Likaharjamies. Sitten Miller rukoi, ja välittömästi ovi avautui, merkiten sitä kohtaa, jossa kolmannen enkelin laodikealainen liike oli siirtymässä kolmannen enkelin filadelfialaiseen liikkeeseen. Hänen rukouksensa oli Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennennen luvun rukous; se oli rukous viimeisen profeettallisen salaisuuden ymmärtämiseksi ja julkinen tunnustus siitä kapinasta, joka toi kolme ja puoli päivää kahden todistajan päälle; se oli niiden rukous, jotka on sinetöity Hesekielin kirjan yhdeksännessä luvussa.

Rukouksen jälkeen Kristus (likaharjamies) tuli sisään ja alkoi puhdistaa huonetta. Likaharjamiehen puhdistustyön päättyessä Miller sulki silmänsä hetkeksi, mikä osoitti sen ajanjakson päättymistä, jolloin kuolleet, kuivat luut oli määrä herättää eloon. Likaharjamies kokosi sitten Millerin huoneessa hajallaan olevat jalokivet ja pani ne uuteen, suurempaan arkkuun pöydälle Millerin huoneen keskelle, samalla kun kaksi todistajaa korotetaan lipuksi. Lippuna he sitten kutsuvat Jumalan muuta laumaa, joka yhä on Babylonissa, "tulemaan katsomaan" sanomaa, jonka Juudan sukukunnan Leijona on juuri laskenut tuohon uuteen, suurempaan arkkuun.

Seuraavassa artikkelissa ryhdymme tarkastelemaan Ulai-joen näkyä niiden Danielin kirjan totuuksien vertauskuvana, jotka avattiin sineteistä vuonna 1798. Olemme tämän tarkastelun pohjaksi jo ennalta asettaneet muutamia kiintopisteitä. Ensimmäinen on se, että milleriläisten sanoma oli täydellinen (omassa kasvuvaiheessaan), mutta epätäydellinen. Se sijoitettiin kahden, ei kolmen, hävittävän vallan viitekehykseen. Toinen on se, että kun Millerin uni osoittaa perustavaa olevien totuuksien lopullisen ennalleenasettamisen, ovat nämä perustavat totuudet silloin "kymmenen kertaa kirkkaammat" kuin niiden alkuperäinen loisto. Kolmas seikka on, että ensimmäisen enkelin liike (milleriläinen liike) toistuu kolmannen enkelin liikkeessä, mutta muutamien tärkein varauksin. Milleriläiset olivat vertauskuvana filadelfialaisia; he olivat kääntynyt Nebukadnessar, mutta lopulta ja valitettavasti he "rakensivat Jerikon uudelleen" vuonna 1863.

Kolmannen enkelin liike alkoi laodikealaisina, kääntymyksen tarpeessa olevina, mutta he tulisivat lopulta osallistumaan Jerikon lopulliseen hävitykseen (viimeisten päivien Jerikon).

"Vapahtaja ei ollut tullut syrjäyttämään sitä, mitä patriarkat ja profeetat olivat puhuneet; sillä Hän itse oli puhunut näiden edustajien kautta. Kaikki Jumalan sanan totuudet olivat lähtöisin Hänestä. Mutta nämä korvaamattomat jalokivet oli asetettu väärin kehyksiin. Niiden kallisarvoinen valo oli pantu palvelemaan eksytystä. Jumala tahtoi, että ne irrotettaisiin

eksytyksen kehyksistään ja asetettaisiin totuuden puitteisiin. Tämän työn saattoi suorittaa ainoastaan jumalallinen käsi. Yhteydessään eksytykseen totuus oli palvellut Jumalan ja ihmisen vihollisen asiaa. Kristus oli tullut asettaakseen sen siihen, missä se kirkastaisi Jumalaa ja vaikuttaisi ihmiskunnan pelastuksen.” Alfa ja omega, 287.